

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מינהליים

עע"מ 735/23

לפני : כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט ד' מינץ

המערער : גיא גונן

נ ג ד

המשיבה : משטרת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (השופט א' רון)
בעת"מ 10441-09-22 מיום 30.11.2022

תאריך הישיבה : ז' בתמוז התשפ"ג (26.6.2023)

בשם המערער : עו"ד יעקב בורובסקי ; עו"ד שמעון דהן

בשם המשיבה : עו"ד עידית לבוביץ' שקד

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים (השופט א' רון) בעת"מ 10441-09-22 מיום 30.11.2022, בו נדחתה עתירת המערער נגד החלטת ראש אגף משאבי אנוש במשיבה (להלן גם: משטרת ישראל או המשטרה) שלא להאריך את שירותו במשטרת ישראל.

הרקע לערעור

1. המערער שירת כשוטר במשטרת ישראל החל מגיוסו בשנת 2002 למשך כ-20 שנה. ביום 19.5.2020 התקיים שימוע בעניינו של המערער, בו נשקלו פיטוריו לפי סעיף 10(2) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת המשטרה או הפקודה) ולחלופין השעייתו לפי סעיף 77 לפקודה (להלן: השימוע הראשון). זאת על רקע חקירות שהתנהלו נגדו תחת אזהרה בחשד לביצוע עבירות של תקיפת בת זוגו לשעבר, תקיפת בנותיו הקטינות, איומים והפרת הוראה חוקית. בעקבות השימוע הוחלט על השעיית המערער משירותו במשטרה. ביום 24.2.2022 הגישה המחלקה לחקירות

שוטרים במשטרת ישראל (להלן: מח"ש) כתב אישום נגד המערער בעבירות האמורות. בעקבות זאת הוחלט לזמן את המערער לשימוע נוסף, שהתקיים ביום 1.5.2022 בנוכחות בא-כוחו, ובו הוצגו לו העילות שבגינן קיימת כוונה לפטרו או לחלופין לא להאריך את שירותו (להלן: השימוע השני). לאחר השימוע ניתנה למערער האפשרות להגיש השלמת טיעונים בכתב בהתייחס לטיב שירותו, וביום 26.5.2022 הגיש המערער מסמך השלמת טיעונים כאמור.

2. ביום 30.6.2022 ניתנה החלטת ראש אגף משאבי אנוש במשטרת ישראל (להלן: אמ"ש) שלא להאריך את שירותו של המערער במשטרה. בהחלטה פורט כי כתב האישום החמור שהוגש נגדו מלמד על התנהלות שאינה עולה בקנה אחד עם הנורמות המצופות מאיש משטרה ופוגעת בשלטון החוק ובתדמית המשטרה. כן צוין כי בעת קבלת ההחלטה ניתנה הדעת גם לטיב שירותו של המערער, עובדת השעייתו ולטיעונים השונים שהעלה במסגרת השימועים שנערכו לו ובהשלמת הטיעון.

ההליך בבית המשפט לעניינים מנהליים

3. על החלטת ראש אמ"ש הגיש המערער עתירה לבית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בטענה כי נפלו בה פגמים היורדים לשורש שיקול הדעת המנהלי באופן שמצדיק את התערבות בית המשפט. זאת שכן בקבלת ההחלטה לא נבחנו שיקולים רלוונטיים הנוגעים לנסיבותיו האישיות, לרבות טיבו ואופיו של השירות שביצע; לטענות ההגנה שלו ביחס להליך הפלילי שמתקיים נגדו; ולטענות נוספות שהעלה בשימועים שנערכו לו. עוד נטען, בין היתר, כי ההחלטה על אי-הארכת שירותו אינה מידתית וניתן היה להפעיל אמצעי פחות דרסטי בדמות הארכת השעייתו עד לסיום ההליך הפלילי; כי זימונו לשימוע על בסיס כתב האישום שהוגש נגדו בלבד מהווה פגיעה קיצונית בחזקת חפותו; כי השימוע בוצע למראית עין בלבד ועמדת גורמי המשטרה נקבעה מבעוד מועד; כי עורכת השימוע הייתה מצויה בניגוד עניינים שכן היא זו שזימנה את המערער לשימוע; כי החלטה על אי-הארכת שירות לאחר 20 שנות שירות כמוה כפיטורים, ולא נתקיימו התנאים הנדרשים לשם כך; כי ההחלטה אינה סבירה בהתחשב בנסיבות העניין; כי השימועים נערכו על ידי גורם שאינו מוסמך לקיימם, מבלי שהוצגו מסמכי האצלת סמכות השימוע; וכי המשטרה נקטה באכיפה בירנית והפלתה בינו לבין שוטרים אחרים שנפתחה נגדם חקירה פלילית ובכל זאת נשארו בשורות המשטרה. עוד טען המערער כי מסמך סיכום ריאיון השימוע השני שהועבר לידיהו הוא מסמך מזויף, שכן הוא נושא תאריך 7.3.2022 ובאותו מועד הוא כלל לא נכח בריאיון. כן נטען כי השימוע שנערך לו נגוע בניגוד עניינים מהותי.

4. המשיבה טענה מנגד כי דין העתירה להידחות על הסף בשל חוסר תום ליבו וחוסר ניקיון כפיו של המערער, אשר נמנע מלצרף לעתירתו מסמכים מהותיים ואף הסתיר מבית המשפט מידע הנדרש לבירור העתירה. מעבר לכך, דין העתירה להידחות גם לגופה שכן ההחלטה התקבלה על ידי הגורם המוסמך לכך, על בסיס ראיות מנהליות משמעותיות ולאחר שקילת כלל השיקולים הרלוונטיים, לרבות כתב האישום החמור שהוגש נגד המערער וטיב שירותו בשנים האחרונות, שהיה נמוך מהממוצע הארגוני. נטען כי ההליך בעניינו של המערער התנהל על פי כללי המנהל התקין וההחלטה שהתקבלה ראויה ומצויה בלב מתחם הסבירות, כך שאין כל עילה להתערבות בשיקול הדעת הרחב הנתון למשטרה בהקשר זה.

5. ביום 30.11.2022 דחה בית המשפט את העתירה. תחילה צוין כי די בכך שרבות מטענות המערער לוקות באי-בהירות ובכך שהעתירה הוגשה תוך השמטת מסמכים רלוונטיים, ביניהם אף כתב האישום, כדי להורות על דחיית העתירה. בהתייחס לטענות המערער לקיומה של חזקת חפות בעניינו הובהר כי חזקה זו עדיין עומדת לו, אך בכל זאת כתב האישום שהוגש נגדו עשוי לשמש כראיה מנהלית רלוונטית בעניינו. נקבע כי אין זו האכסניה המתאימה לדון בטענותיו בדבר הרקע שהביא להגשת כתב האישום ואי-סבירות העמדתו לדין. כן נקבע כי הטענה בדבר ניגוד העניינים שהעלה המערער איננה ברורה ואין לה אחיזה של ממש, ודי בכך כדי לדחותה; וכי טענת זיוף המסמכים על ידי המשטרה נטענה בעלמא וללא ביסוס כלל. בהקשר זה צוין כי מסמך סיכום ריאיון השימוע השני אכן בנוי בצורה לא ברורה, מכיוון שבראשו מצוין תאריך המוקדם למועד השימוע, ותאריך השימוע עצמו נרשם במקום אחר באותו עמוד. אלא שמדובר בתקלה טכנית שאינה מלמדת על פגיעה מהותית בזכויות המערער. באשר למחלוקת בנוגע לתפקודו המקצועי של המערער צוין כי התמונה העולה מן המסמכים שהונחו לפני בית המשפט אינה חד-משמעית, אך ההחלטה על אי-הארכת השירות לא התבססה רק על טעם זה בלבד ובכל מקרה מדובר בעניין הנתון לשיקול דעתה של המשיבה. לבסוף הודגש כי הוחלט שלא להאריך את שירותו של המערער, חלף החלטה דרסטית יותר המורה על פיטוריו.

מכאן הערעור שלפנינו.

תמצית טענות הצדדים בערעור

6. לטענת המערער, שגה בית המשפט עת דחה את טענותיו מבלי שירד לסוף דעתו ונתן את פסק דינו בהיעדר הנמקה מספקת ובהתעלם מחלק מטענותיו. עוד לטענתו, שגה בית המשפט בקבעו שלא צורפו לעתירה מסמכים רלוונטיים, ובכלל זה כתב האישום,

אשר לא צורף לטענת המערער בשל חזקת התקינות העומדת לו. אך בעיקר שם המערער את יהבו על הטענה כי שגה בית המשפט שלא קבע כי הליך השימוע היה פגום בשל כך שמסמך סיכום ריאיון השימוע השני שהציגה המשיבה היה מסמך מזויף שפגע קשות בזכותו להליך שימוע תקין. לטענתו, בניגוד לקביעת בית המשפט המחוזי, העובדה שבראש המסמך הופיע תאריך אחר איננה מצביעה על טעות טכנית כי אם על פגם מהותי ממנו עולה כי חלק מהשימוע התקיים ללא נוכחות עורך דין תוך פגיעה בזכות המערער להליך הוגן. כן נטען כי בית המשפט דחה את טענתו לניגוד עניינים מבלי שהבינה כראוי, כאשר ממסמך השימוע השני עולה כי עורכת השימוע הביעה את דעתה לגבי חומרת מעשיו עוד לפני שנערך השימוע כך שמדובר היה בשימוע שנערך למראית עין בלבד. הטענה השנייה אותה הדגיש המערער הייתה בעניין הפגם שנפל לטענתו בשימוע שנערך לפני עורכת השימוע מבלי שהואצלה לה סמכות לעשות זאת. הטענה השלישית הייתה כי ההחלטה על אי-הארכת שירותו ניתנה בחוסר סמכות, שכן סעיף 17 לפקודה מקנה את הסמכות למפכ"ל המשטרה, ואין השר יכול להאצילה לידי ראש אמ"ש. לבסוף טען המערער כי בית המשפט לא נתן משקל ראוי לתפקודו המקצועי לאורך 20 שנות שירותו במשטרה וכי המשטרה פעלה באופן שונה במקרים אחרים שבהם נפתחה חקירה נגד שוטרים או שהוגש נגדם כתב אישום.

7. מנגד המשיבה סמכה ידיה על פסק הדין של בית המשפט לעניינים מנהליים וטענה כי דין הערעור להידחות. לעמדת המשיבה, די בכך שהמערער פעל בחוסר תום לב ובחוסר ניקיון כפיים בהגשת העתירה, בכך שהעלים עובדות ומסמכים מהותיים מבית המשפט, כדי לדחות את ערעורו. נוסף על כך נטען כי דין הערעור להידחות גם לגופו. בהתייחס לטענת חוסר הסמכות, הובהר כי השר לביטחון פנים העביר את הסמכות להורות על פיטורי שוטר לראש אמ"ש בהתאם להוראת סעיף 7 לפקודה. בנוגע לביצוע השימוע בפועל, נטען כי השימוע נערך על ידי עורכת-דין המשרתת במחלקת המשמעת בהתאם לנהלי אמ"ש, וכך הדבר נעשה גם בעניינם של קצינים מדרגת מפקח משנה ועד לדרגת סגן ניצב. לפיכך, טענות המערער הנוגעות לזכאותו להישמע לפני בעל הסמכות או להיעדר "מסמכי האצלה", אשר כלל לא היו נחוצים, דינן להידחות. באשר לטענת המערער בנוגע לזיוף מסמך סיכום ריאיון השימוע השני הודגש כי מדובר בטעות טכנית שנבעה מכך שמסמך שנערך ביום 7.3.2022 ובו סיכום הנימוקים שביסוד הכוונה לנקוט נגד המערער באמצעי מנהלי, הועתק לתוך מסמך סיכום הריאיון מיום 1.5.2022. כן נטען כי לא מתקיים כל ניגוד עניינים כאשר בעל התפקיד המפרט את הנימוקים לקיומו של שימוע, הוא גם זה שעורך אותו בפועל. באשר לתפקודו המקצועי של המערער נטען כי הוא התאפיין בשנים האחרונות באיכות ביצוע נמוכה, ובכל מקרה מדובר היה בשיקול נלווה בלבד לנימוק עיקרי אחר שעמד בבסיס ההחלטה שלא להאריך את השירות – והוא

כתב האישום הפלילי שהוגש נגד המערער. לבסוף, בהתייחס למידתיות ההחלטה, צוין כי מעשי המערער נגועים ב"קלון" ומשכך מצדיקים את פיטוריו, ובפועל ההחלטה על אי-הארכת שירותו היא החלטה מידתית המצמצמת את הפגיעה בזכויותיו.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בטענות הצדדים בכתב ושמיעתם בעל-פה לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות וכך אציע לחבריי שנעשה.

9. אקדים ואומר כי יש יסוד לסברה לפיה התנהלות המערער בהליך בבית המשפט המחוזי הצדיקה כשלעצמה את דחיית העתירה מחמת חוסר ניקיון כפיים. שכן, עם הגשת עתירה מוטלת על העותר חובה להציג את מלוא התשתית העובדתית הצריכה לעניין. הסתרת עובדות מהותיות או אי-פרישת מלוא התשתית הרלוונטית עלולות להיחשב כחוסר ניקיון כפיים המצדיק את דחיית העתירה על הסף (ראו למשל: ע"מ 5983/16 פלוני נ' משרד הפנים – רשות האוכלוסין וההגירה לשכת חיפה, פסקאות 7-8 (10.5.2018); ע"מ 876/17 אוהיון נ' ועדת הערר המחוזית לתכנון ולבניה מחוז מרכז, פסקה 18 (3.5.2018); דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך ד – משפט מינהלי דיוני 386-384 (2017)). בית המשפט המחוזי קבע בענייננו כי המערער בחר שלא לצרף את כל המסמכים הרלוונטיים לעתירתו, ועיון בתיק באמצעות מערכת "נט המשפט" מגלה כי אכן כך הדבר. בעתירתו לא ביאר המערער מה טיבן של העבירות בהן הוא הואשם, וכתב האישום כלל לא צורף. כמו כן, לא צורפו לעתירה החלטת ראש אמ"ש בדבר אי-הארכת השירות עליה הלין המערער (אלא רק "סיכום ראיון" מיום 14.7.2022 בו נמסרה לו ההחלטה האמורה), כמו גם המסמכים המסמכים את ראיונות השימוע שנערכו לו, לרבות מסמך סיכום הריאיון שלגביו העלה טענת זיוף. בנסיבות אלו, אין להלום את טענת המערער לפנינו כי שגה בית המשפט בקבעו כי לא צורפו המסמכים הרלוונטיים. כך גם אין למצוא מזור באמתלה שהביא המערער לכך שלא צירף את כתב האישום, בשל "חזקת החפות" העומדת לו. מדובר בעובדות רלוונטיות ביותר לדיון שהסתרתן אינה מאפשרת לבית המשפט להידרש לתמונה במלואה ולטענות המערער בפרט.

10. מעבר לכך, גם לגופו של עניין לא מצאתי כי הערעור מגלה כל עילה להתערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. נקודת המוצא היא כי למשטרת ישראל נתון שיקול דעת רחב לקבוע את התאמתו של אדם לשרת בשורותיה ולהגדיר את הרף המקצועי והערכי הנדרש ממנו לשם כך. שיקול דעת רחב זה נועד להבטיח את תקינות פעולתה של המשטרה בהיותה הגוף האמון על אכיפת החוק ושמירת הסדר הציבורי, ואת השמירה על אמון הציבור במשטרה ובאנשיה (השוו: ע"מ 2042/12 חרב נ' ראש אגף משאבי אנוש

משטרת ישראל, פסקה 11 (16.1.2013); בג"ץ 8225/07 סדיק נ' מפכ"ל המשטרה – רב ניצב דודי כהן, פסקאות 40-42 (6.7.2009); בג"ץ 5844/07 כרמלי נ' שי עמיחי – ראש אגף משאבי אנוש, פסקה 24 (3.4.2008)). כפועל יוצא מכך, התערבות בית המשפט בשיקול דעתה של המשטרה בכל הנוגע להחלטה על התאמתו של אדם לשירותיה תהא מצומצמת ביותר, והיא תיעשה רק במקרים בהם נמצא כי ההחלטה נתקבלה בחריגה מסמכות, תוך פגיעה בכללי הצדק הטבעי, או כי היא נגועה בשיקולים זרים או באי-סבירות קיצונית היורדת לשורשם של הדברים (ראו למשל: עע"מ 1990/11 חלף נ' מפכ"ל המשטרה, פסקה 12 (27.6.2012); עע"מ 7926/15 חאג' נ' המפקח הכללי של משטרת ישראל, פסקה 6 (13.10.2016)).

11. בענייננו המערער טען כי נפל "פגם חמור" במישור הסמכות "היורד לשורשו של עניין", שכן ההחלטה על אי-הארכת שירותו ניתנה על ידי גורם שאינו מוסמך לקבל החלטה זו. זאת כאשר לטענת המערער, "לשר לא היתה כל סמכות להאציל את סמכות המפכ"ל לראש אמ"ש". אולם בטענה זו אין ממש. סעיף 11 לפקודת המשטרה קובע כי שוטר מגויס למשטרה לתקופה של 5 שנים. סעיף 17 לפקודה מקנה למפכ"ל סמכות להאריך (או לא להאריך) את השירות לתקופה שלא תעלה על חמש שנים בכל פעם, כאשר לאחר 20 שנות שירות רשאי המפכ"ל להאריך את תקופת השירות לתקופה בלתי קצובה. בהתאם לסעיף 7 לפקודה – הקובע כי "השר רשאי למנות שוטר או אדם אחר למלא כל תפקיד מתפקידיו של קצין משטרה בכיר או להשתמש בכל סמכות מסמכויותיו, הכל בכפוף לתנאים שנקבעו" – הועברה הסמכות להחליט אם להאריך שירותו של שוטר לראש אגף משאבי אנוש (וראו: ילקוט הפרסומים 4731 מיום 24.2.1999 בעמ' 1894; וכן: בג"ץ 9963/09 עדיקה נ' המפקח הכללי של משטרת ישראל, פסקה 4 (25.5.2011) (להלן: עניין עדיקה)). לא נפל אפוא כל פגם במישור הסמכות. מעבר לכך, גם אין ממש בטענות בדבר זהות עורכת השימוע, כאשר לטענת המערער לא הוצג לו מסמך "המאציל" לה את הסמכות לקיים שימוע. אין כל חובה כי השימוע יתקיים לפני המפכ"ל עצמו (או לפני מי שהואצלה לו הסמכות שלא-להאריך שירות) ודי בניהול השימוע לפני נציגם של מי מהם (בג"ץ 5770/05 ויזל נ' מפכ"ל המשטרה, פסקה 23 (23.8.2006); וראו גם קביעת הגורם אשר יערוך את השימוע בסעיף 3 לנוהל "עריכת ריאיון שימוע" מספר 10.04.07 אשר צורף כנספח 10 לתשובת המשיבה לעתירה (להלן: נוהל עריכת ריאיון שימוע)).

12. גם לא מצאתי יסוד ליתר טענות המערער בדבר פגמים מהותיים שנפלו בהליך קבלת ההחלטה. עיקר טענותיו בהקשר זה נסוב על "זיוף" מסמך סיכום ריאיון השימוע השני. אולם עיון במסמכים הרלוונטיים ובטענות שהעלו הצדדים בקשר לכך מביא למסקנה כי אכן מדובר בטעות טכנית, מבלי שנפגעה זכות מהותית כלשהי של המערער.

אכן, בראש המסמך מצוין התאריך 7.3.2022, ואין חולק כי ראיון השימוע השני התקיים רק ביום 1.5.2022, כאשר תאריך זה מופיע גם כן בגוף המסמך. אלא שהמשיבה הציגה הסבר ששופך אור על מצב דברים זה, הסבר שקיבל תימוכין בהוראות נוהל עריכת ראיון שימוע ובתיעוד ראיון השימוע עצמו. כך, סעיף 5.א לנוהל האמור קובע כי עורך השימוע נדרש לפרט בכתב את הנימוקים המלאים והמפורטים העומדים ביסוד הכוונה לנקוט נגד השוטר אמצעי מנהלי, ולהעבירם לשוטר זמן סביר לפני מועד השימוע. על פי ההסבר שפירטה המשיבה, מסמך זה שקדם לשימוע ("הפתיח לשימוע") נערך ביום 7.3.2022 והועבר למערער, ומאוחר יותר הועתק אל תוך מסמך סיכום ראיון השימוע מיום 1.5.2022. ואכן, בגוף סיכום הראיון מציינת עורכת השימוע כך: "הערת מראיינת: המסמך של הפתיח לשימוע נושא תאריך מ7/3/2022. ראיון השימוע מתקיים היום, 1/5/22" (עמ' 4 לסיכום ראיון השימוע השני); ומיד לאחר מכן בסיכום הראיון מתועדים דברי בא-כוח המערער כי אכן הועבר לידי המערער "הפתיח לשימוע" מיום 7.3.2023 ("ב"כ השוטר: ב-7.3.23 כשמסמך סיכום הראיון נמסר לידי של [המערער]...").

13. אם כן, חרף אי-הבהירות המסוימת הנובעת מכפילות ציון התאריכים כאמור (אשר ודאי מוטב שלא הייתה נעשית), טענות המערער כי הדבר מצביע על זיוף מסמכים וכיוצא באלה טענות לפגיעה מהותית בזכויותיו, הינן מרחיקות לכת ורחוקות מן האמת. למערער ניתנו הזדמנויות להשמיע את טענותיו במסגרת שני ראיונות השימוע שנערכו לו – האחד ביום 19.5.2020 והשני ביום 1.5.2022 – בשניהם היה מיוצג על ידי עורך דין, ולאחריהם אף ניתנה לו אפשרות נוספת להשלים את טענותיו בכתב. על כן, לא ניתן לומר כי נפגעה ולו במעט זכות הטיעון שלו. אוסיף כי גם טענת המערער שעורכת השימוע הייתה מצויה במצב של ניגוד עניינים רק בשל כך שהייתה אחראית גם על זימונו לשימוע (כמו גם על עריכת "הפתיח לשימוע"), הינה חסרת יסוד.

14. לבסוף, בנסיבות מקרה זה לא קמה כל עילה המצדיקה התערבות בשיקול הדעת שהפעילה המשיבה. ברקע להחלטה על אי-הארכת שירותו של המערער עמדה חקירתו תחת אזהרה בשמונה תיקים שונים לביצוע עבירות תקיפה, איומים והפרת הוראה חוקית. בשלושה מהם אף התקבלה החלטה על הגשת כתב אישום נגדו. מעבר לכך, בהחלטה ציון כי בעת קבלתה ניתנה הדעת לטענותיו של המערער בשימוע ובמסמך השלמת הטיעונים שהוגש לאחריו, לרבות טענותיו הנוגעות לנסיבות האישיות. כן צוין כי נלקח בחשבון גם תפקודו המקצועי, שלדברי המשיבה היה נמוך מן הממוצע בארגון. בנסיבות אלו, ההחלטה התקבלה כדין בהתחשב במכלול הנסיבות הרלוונטיות לעניין והיא אינה מגלה כל עילה להתערבות. בנסיבות האמורות, גם אין ממש בטענות המערער באשר

לחוסר מידתיות ההחלטה. ודאי כך במקרה זו בו נעשה שימוש בסמכות של אי-הארכת שירות, שהיא מידתית יותר מאשר שימוש בסמכות הפיטורין (ראו למשל: עניין עדיקה, פסקה 4).

אוסף כי טענות המערער להפלייתו ביחס למקרים אחרים, נטענה בשפה רפה וללא כל תימוכין, כאשר אין די בהקשר זה בהפניה לנתונים כללים בדבר מספר תיקי חקירה שנפתחו נגד שוטרים (על פי דו"ח מבקר המדינה לגבי שנת 2015) לעומת מספר השוטרים שבהם הוחלט להשעות מתפקידם באותה שנה. המערער לא הצביע על מקרים דומים לענייננו בהם התקבלה החלטה שונה, וממילא לא הוצגה מדיניות שיטתית בעניין זה (וראו למשל: עע"מ 7000/19 פלוני נ' שירות בתי הסוהר, פסקה 20 (12.5.2021)).

נוכח כל האמור, אציע לחבריי כי נדחה את הערעור וכי המערער יישא בהוצאות המשיבה בסך של 7,500 ש"ח.

ש ו פ ט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ד' מין.

ניתן היום, כ"ג בתמוז התשפ"ג (12.7.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט